

[Justitsministeren.]

ling findes aabenbart grundløs, og det ikke skønnes, at Klage af tilsvarende Indhold tidligere er afvist som ikke faldende ind under denne Bestemmelse eller som efter sit Indhold ugrundet, indbringer Sagen for den særlige Appelret.“ Denne Affattelse afviger fra den af Justitsministeriet nu foreslaaede derved, at den, naar en tidligere afvist Klage foreligger, giver Rigsadvokaten Kompetence til Afvisning, naar den nye Klage skønnes at tilsvarende Indhold som den tidligere afviste Klage, medens mit Forslag kun omfatter det Tilfælde, hvor en Klage angaaende det samme Forhold tidligere er afvist af Appelretten. Justitsministeriet maa anse det for betænkeligt at hjemle Afvisningsadgang for Rigsadvokaten i saa vidt Omfang som af Dommerforeningen foreslaaet. Efter Ministeriets Opfattelse bør Rigsadvokatens Adgang til Afvisning begrænses til Tilfælde, hvor der foreligger en tidligere afvist Klage, der vedrører samme Dommer og Parter og samme Forhold i Sagen. Bestemmelsen vil i den foreslaaede Affattelse navnlig faa Betydning, hvor en Part, der har fremsat en Begæring i et Retsmøde og faaet denne afvist og derefter forgæves har klaget til Appelretten, paany fremsætter den samme Begæring i et nyt Retsmøde og, efter fornyet Afvisning, paany ønsker Klage indgivet til Appelretten.

I Erkendelse af, at adskillige Dommere kun med Vanskelighed kan tænke sig at møde Rigsadvokaten som Modpart under en mundtlig Domsforhandling og ikke bør paabyrdes Udgifterne ved selv at søge Sagførerassistance, maa jeg derhos finde det rimeligt, at der aabnes Adgang for Appelrettens Præsident til paa Begæring at beskikke en indklaget Dommer en Sagfører blandt de til Udførelsen af offentlige og beneficerede Sager antagne, uden Hensyn til, ved hvilken Ret Antagelsen er sket.

Jeg har derfor kunnet tiltræde, at § 9, Stk. 5, sidste Punktum, affattes saaledes:

„Den indklagede Dommer kan give Møde med Sagfører; fremsætter Dommeren Begæring derom, kan Appelrettens Præsident til Møde under mundtlig Forhandling for Retten beskikke ham en Sagfører blandt de til Udførelsen af offentlige og beneficerede Sager antagne, saaledes at Salær og Godtgørelse for Udlæg udredes efter samme Regler som i Tilfælde, hvor der er meddelt fri Proces, jfr. §§ 331 og 336.“

Da det endvidere, som jeg tidligere har anført, ikke har været Meningen at ændre de materielle Regler om Dommer-

nes Stilling, har jeg kunnet tiltræde, at Regelen om Afsættelse af en Dommer i § 9, Stk. 7, 2det Led, faar følgende Formulering: „Findes det af Dommeren udviste Forhold at være af graverende Karakter, eller har han tidligere ved Appelretten været dømt for Forhold af saadan Karakter, kan han derhos ved Dommen afsættes“, saaledes at der altid maa ligge et Forhold af „graverende Karakter“ til Grund for denne alvorlige Form for Indskriden.

Og dermed kommer jeg til det sidste Punkt, der har været Genstand for Forhandling, Regelen i Forslagets § 9, Stk. 8, hvorefter Appelrettens Afgørelser er endelige og upaaankelige.

Som anført i Bemærkninger til § 9 og i Justitsministeriets „Yderligere Bemærkninger“ i Anledning af Retsplejeudvalgets Skrivelse har jeg ment saa vidt muligt — altsaa bortset fra de særlige Regler om Uafsættelighed — at burde sidestille Dommerne med Statens øvrige Tjenestemænd, men man har her gjort mig opmærksom paa, at Forslaget faktisk medfører en Særtstilling, idet en Tjenestemand i Almindelighed kan faa Spørgsmaalet om sin Ret til Pension prøvet af de almindelige Domstole med Højesteret som sidste Instans, medens Appelrettens Afgørelse ogsaa af Pensionsspørgsmaalet fremtræder som endelig.

Da Dommerforeningen lagde megen Vægt paa en Ændring her, en Ændring; hvis Berettigelse hverken kan afvises af principielle eller af praktiske Grunde, foreslaar jeg, at Stk. 8 faar følgende Formulering:

„Dommen, der afsiges i et offentligt Retsmøde, er endelig og upaaankelig, dog at Afgørelsen af Spørgsmaalet om en afsat Dommers Ret til Pension kan indbringes for Højesteret efter Reglerne om Anke af Domme i borgerlige Sager.“

Jeg er imidlertid ganske klar over, at en Løsning efter disse Linier kan medføre praktiske Vanskeligheder, hvis Højesteret skal kunne prøve Retten til Pension, men ikke det øvrige materielle Indhold af Appelrettens Afgørelse. Jeg har da ogsaa andetsteds givet Udtryk for, at jeg som Konsekvens af den af Dommerforeningen ønskede Ændring ingenlunde er fremmed for den Tanke, at der aabnes Adgang til almindelig Appel til Højesteret af Domme, hvorved en Dommer afsættes, og skal derfor være villig til at drøfte denne Konsekvens med det Udvalg, der formentlig vil blive nedsat efter Afslutningen af den hermed indledede Forhandling.